

## UZASADNIENIE

W dniu 29 października 2015 roku, do Sądu Rejonowego w Żaganiu wpłynął pozew, w którym małoletni powód J. W., reprezentowany przez matkę M. M. domagał się zasądzenia od pozwanego Ł. W. alimentów w kwocie po 1.500,00 złotych miesięcznie, płatnych do 12 każdego miesiąca do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

W uzasadnieniu pozwu, przedstawicielka ustawowa małoletniego podała, że pozwany był jej konkubentem od lutego 2011 roku. Z tego związku urodził się małoletni powód. Pomimo tego, rodzice małoletniego rozstali się, a pozwany nie łoży na utrzymanie dziecka. Rodzice małoletniego pracują w tej samej firmie, a dzieckiem opiekuje się niania, ponieważ praca wykonywana jest poza granicami kraju.

Strony nie stawily się na rozprawy wyznaczone w dniach 24.11.2015 roku i 15.12.2015 roku, dlatego też postanowieniem, z dnia 15 grudnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Żaganiu zawiesił postępowanie w sprawie (k.21).

W dniu 25 marca 2016 roku, przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda złożyła wniosek o podjęcie zawieszzonego postępowania. Postanowieniem, z dnia 29 marca 2016 roku, Sąd Rejonowy w Żaganiu podjął zawieszzone postępowanie w sprawie i wyznaczył termin rozprawy na dzień 12 kwietnia 2016 roku (k.28-30).

Pozwany Ł. W., na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 roku, uznał powództwo do kwoty 500,00 złotych miesięcznie i w pozostałej części wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko, pozwany podniósł, że powódka zawiżyła koszty utrzymania małoletniego syna, w tym kwestionował koszty związane z zapewnieniem dziecku opieki (k.62-63v).

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:**

Przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda M. M. i pozwany Ł. W. pozostawali w nieformalnym związku do listopada 2015 roku. Z tego związku w/w posiadają syna J. W., który urodził się w dniu (...) w Ż..

Dowód:

- odpis skrócony aktu urodzenia małoletniego (k.15).

Matka małoletniego pracuje obecnie w firmie niemieckiej i przebywa w ciągu tygodnia na terenie Niemiec. Umowa została zawarta z nią na okres trzech miesięcy w dniu 7 marca 2016 roku. Miesięczne zarobki matki małoletniego kształtują się na poziomie 1.300,00 euro. Ponadto, wynajmuje ona mieszkanie, które kosztuje ją 200 euro miesięcznie bez opłat za media, spłaca zobowiązanie finansowe w kwocie 1.000,00 złotych miesięcznie (kredyt zaciągnięty w trakcie trwania związku z pozwanym na remont mieszkania) oraz ponosi koszty zapewnienia małoletniemu powodowi całodobowej opieki podczas swojej nieobecności w miejscu zamieszkania, na co wydaje 1.000,00 złotych miesięcznie. Małoletni nie uczęszcza do przedszkola lub żłobka, edukację przedszkolną rozpocznie od września 2016 roku.

Przedstawicielka ustawowa małoletniego zamieszkuje wspólnie z dzieckiem u swoich rodziców. Na utrzymaniu innych osób nie posiada. Stan zdrowia M. M. oraz małoletniego powoda jest dobry, chłopiec często choruje na zapalenie górnych dróg oddechowych i bierze leki na odporność, które kosztują 70,00 złotych miesięcznie. Matka małoletniego nie posiada żadnego majątku. Po opłaceniu wszystkich stałych zobowiązań, pozostaje jej na utrzymanie kwota 500,00 złotych miesięcznie.

Pozwany Ł. W. reguluje dobrowolnie alimenty na syna w wysokości 500,00 złotych miesięcznie.

Dowód:

- potwierdzenia przelewów wynagrodzenia niani (k.4-8),
- umowa zlecenie z dnia 29.01.2014 roku (k.11),
- umowy o pracę (k.12-13),
- wykaz składek na ubezpieczenie społeczne (k.9-10),
- umowa zlecenie z dnia 01.01.2016 roku (k.39),
- faktury (k.55-57),
- zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda (k.63).

Pozwany Ł. W. jest zatrudniony na terenie Niemiec na umowę o pracę na czas określony do dnia 6 grudnia 2016 roku. zarobki pozwanego wynoszą około 1.280 euro miesięcznie. Innych dochodów pozwany nie posiada, nie posiada również innych osób na utrzymaniu. Pozwany ponosi stałe koszty związane z opłatami za hotel w Niemczech w kwocie 200,00 euro miesięcznie oraz koszty dojazdu do pracy i do miejsca zamieszkania. Obecnie nie ma jakichkolwiek zobowiązań finansowych. Pozwany nie posiada żadnego majątku, zamieszkuje wspólnie ze swoimi rodzicami, którym dokłada się do rachunków w kwocie około 500,00 złotych miesięcznie. Stan zdrowia pozwanego jest dobry. Na syna płaci dobrowolnie alimenty w wysokości 500,00 złotych miesięcznie.

Dowód:

- rachunki za hotel (k.58),
- zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia (k.59-61),
- zeznania pozwanego Ł. W. (k.63-63v).

**Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo należało uwzględnić w części.

W przedmiotowej sprawie, bezspornym jest, że małoletni powód J. W. jest dzieckiem pozwanego i nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie.

Zgodnie z treścią art.128 kro, obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Obowiązek alimentacyjny obejmuje zatem, dostarczanie środków utrzymania i środków wychowania. Pod pojęciem dostarczania środków utrzymania należy rozumieć zaspokajanie normalnych, bieżących potrzeb uprawnionego w postaci pożywienia, ubrania, mieszkania, opału, niezbędnych przedmiotów umożliwiających przebywanie w środowisku i rodzinie. Dostarczanie środków wychowania obejmuje natomiast, powinność starań o zdrowie uprawnionego, o jego rozwój fizyczny i umysłowy, stworzenie możliwości zdobycia wykształcenia, zapewnienie dostępu do dóbr kultury. Środki utrzymania i środki wychowania służą temu samemu celowi, a mianowicie zaspokajaniu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego (tak Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy z komentarzem pod red. K. Piaseckiego, W-wa 2002, s.768). W myśl wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 1967 roku (III CR 422/66, LEX nr 6157), „Przez obowiązek alimentacyjny dostarczania środków utrzymania przewidziany w art.128 i 133§2 k.r. i o., rozumieć należy obowiązek zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb osoby uprawnionej potrzebującej alimentacji”.

Obowiązek dostarczania małoletniemu powodowi J. W. środków utrzymania i wychowania ciąży przede wszystkim na jego rodzicach, a zatem na M. M. i Ł. W., albowiem, w myśl art.133§1 kro, rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie.

Zgodnie z treścią art.135§1 kro, zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (§2 art.135 kro). Zgodnie zaś, z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1980 roku (III CRN 107/80, LEX nr 8245), „W sprawach o alimenty sąd ma obowiązek dokładnego i wnikliwego ustalenia usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentowania oraz możliwości ich zaspokojenia przez zobowiązanych”.

Zakres obowiązku alimentacyjnego zależy zatem, z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś - od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia "usprawiedliwione potrzeby" oraz "możliwości zarobkowe i majątkowe" zostały szczegółowo omówione w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. (M.P. z 1988 r. Nr 6, poz. 60). W uchwale tej stwierdzono między innymi: "Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować, ponieważ nie ma jednego stałego kryterium odniesienia. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona się znajduje. Nie jest możliwe ustalenie katalogu usprawiedliwionych potrzeb podlegających zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego i odróżnienie ich od tych, które jako objaw zbytku lub z innych przyczyn nie powinny być uwzględnione. W każdym razie zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno-ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle będzie można określić potrzeby życiowe - materialne i intelektualne uprawnionego. Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza treść art.96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Będzie to mieć wpływ na rozstrzygnięcie, w jakiej mierze możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego będą wzięte pod uwagę przy oznaczaniu zakresu obowiązku alimentacyjnego. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby należy już tylko do osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji”.

Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku.

Podsumowując, należy podkreślić, iż górną granicą świadczeń alimentacyjnych są zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego (art.135§1 k.r.o.), choćby nawet nie zostały w tych granicach pokryte wszystkie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentacji (tak też wyrok SN z dnia 20.01.1972 r., III CRN 470/71, LEX nr 7052).

W przedmiotowej sprawie, małoletni powód J. W. ma 3 lata i obecnie nie uczęszcza do przedszkola. Z uwagi na to, że oboje rodzice małoletniego wykonują pracę zarobkową na terenie Niemiec, małoletni J. pozostaje pod stałą opieką matki M. M. – swojej babci. Za opiekę nad małoletnim, przedstawicielka ustawowa dziecka płaci 1.000,00 złotych miesięcznie. Stan taki ma miejsce od dnia 1 lutego 2014 roku. Chłopiec, jak wynika z zeznań jego ustawowej przedstawicielki, nie wyróżnia się szczególnymi potrzebami od swoich rówieśników. Jest zdrowym dzieckiem. Matka małoletniego deklaruje zarobki w wysokości 1.300,00 euro miesięcznie. Wynajmuje ona mieszkanie, które kosztuje

ją 200 euro miesięcznie bez opłat za media, spona zobowiązanie finansowe w kwocie 1.000,00 złotych miesięcznie (kredyt zaciągnięty w trakcie trwania związku z pozwanym na remont mieszkania).

Z kolei pozwany Ł. W., który uznał powództwo do kwoty 500,00 złotych miesięcznie, osiąga dochody w wysokości zbliżonej do matki małoletniego 1.286,00 euro miesięcznie. Ponadto, za hotel w miejscu pracy płaci 200,00 euro miesięcznie. Pozwany powołuje się również na fakt, że ma wydatki związane z ponoszeniem kosztów dojazdu do pracy, jak i do miejsca zamieszkania w Polsce, a także na to, że dokłada się finansowo rodzicom do kosztów utrzymania mieszkania, albowiem zamieszkuje wspólnie z nimi w wysokości 500,00 złotych miesięcznie. Jednocześnie, pozwany zaprzeczył jakoby miał jakiegokolwiek zobowiązania finansowe. Zakwestionował on jednakże koszty zapewnienia małoletniemu powodowi opieki w wysokości 1.000,00 złotych miesięcznie. W ocenie pozwanego, koszty utrzymania syna wynoszą około 800,00 złotych miesięcznie (k.62v).

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego Ł. W. w przedmiocie ponoszonych przez przedstawicielkę ustawową małoletniego kosztów związanych z zapewnieniem dziecku całodobowej opieki podczas nieobecności rodziców. Bezspornym jest, że strony pracują na terenie Niemiec. Dziecko nie uczęszcza jeszcze do przedszkola, nastąpi to dopiero od września bieżącego roku. Rodzice małoletniego powoda przyznali również, że przyjeżdżają do Polski co najmniej raz na dwa tygodnie. W tym czasie, co również należy uznać za bezsporne, opiekę nad małoletnim sprawuje matka M. M.. Strony zgodnie przyznały, że babcia małoletniego za sprawowanie tej opieki domaga się wynagrodzenia w wysokości 1.000,00 złotych miesięcznie. Pierwsza umowa z babką małoletniego została zawarta na okres od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 23 stycznia 2016 roku. Pozwany wiedział o zawarciu takiej umowy i to akceptował, strony pozostawały wówczas w związku i pozwany również zamieszkiwał u rodziców przedstawicielki ustawowej małoletniego. Co więcej, w toku postępowania, pozwany Ł. W. przyznał, że babka małoletniego domagała się od nich (rodziców) wypłaty tego wynagrodzenia i jak to ujął „pilnowała, czy wynagrodzenie jest jej wypłacane i miała do nas pretensje, że spóźniamy się z wynagrodzeniem.” Tym samym, niezrozumiała dla Sądu jest obecna argumentacja pozwanego, że kolejna umowa, którą przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda zawarła ze swoją matką na okres od dnia 24 stycznia 2016 roku jest tylko i wyłącznie fikcyjna. Sytuacja zawodowa matki dziecka nie uległa zmianie od czasu rozstania się stron w listopadzie 2015 roku, a także nadal zachodzi konieczność zapewnienia dziecku stałej opieki. Pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek argumentów na poparcie swojego stanowiska w tej sprawie, a jedynie zgłosił gołosłowne zastrzeżenia pod adresem matki małoletniego, jednocześnie sam sobie zaprzeczając, kiedy odnosił się do konieczności wypłaty jej wynagrodzenia.

Reasumując, Sąd uznał, że skoro rodzice małoletniego mają zbliżoną sytuację zawodową i zarobkową, a także, że żadne z nich nie sprawuje obecnie bezpośredniej pieczy nad dzieckiem i de facto ogranicza się do finansowania kosztów utrzymania i opieki nad dzieckiem, to tym samym, powinni ponosić równe koszty utrzymania małoletniego J.. Uwzględniając zaś fakt, że koszty zapewnienia dziecku opieki wynoszą 1.000,00 złotych miesięcznie, to alimenty które deklaruje się łożyć na syna pozwany (500,00 złotych miesięcznie) wystarczą na pokrycie jedynie połowy wyżej wskazanych kosztów. Dodatkowo, przedstawicielka ustawowa ponosi również koszty związane z zapewnieniem dziecku wyżywienia, środków higieny, odzieży, obuwia, lekarstw (czego pozwany nie kwestionował), a co powoduje, że łączne koszty utrzymania dziecka są wyższe niż oszacował to pozwany Ł. W.. Koszty te, zdaniem Sądu, wynoszą około 600,00 złotych miesięcznie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd stanął na stanowisku, że kwota alimentów w wysokości 800,00 złotych miesięcznie na rzecz małoletniego powoda pozostaje w granicach możliwości zarobkowych pozwanego, a jednocześnie pozwoli matce małoletniego zaspokoić, w znacznej mierze, jego usprawiedliwione potrzeby. Podkreślić również należy, że rodzice małoletniego są osobami zdrowymi, mającymi duże możliwości zarobkowe oraz posiadającymi tylko jedno dziecko – małoletniego powoda. Wydatki stałe, które deklarują również są do siebie zbliżone, ale nie powinny mieć one wpływu na wysokość świadczeń alimentacyjnych wobec syna.

Tym samym, Sąd, na podstawie art.133§1 kro w zw. z art.135§1 kro, zasądził od pozwanego Ł. W. na rzecz małoletniego powoda J. W. alimenty w kwocie po 800,00 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 1 kwietnia 2016 roku, płatnej do

dnia 15 każdego miesiąca do rąk matki dziecka M. M., jako ustawowej przedstawicielki, z obowiązującymi odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności każdej raty, w pozostałej części powództwo oddalając (punkt I i II wyroku).

Na podstawie art.102 kpc, Sąd nie obciążył pozwanego kosztami procesu, stąd orzeczono jak w punkcie III wyroku.

Zgodnie z treścią art.333§1 pkt 1 kpc, Sąd z urzędu nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w punkcie I, stąd orzeczono jak w punkcie IV wyroku.